

ת"פ 15539/09/19 - מדינת ישראל נגד אליהו יהודה זיסמן, אהרון אריה אייזנברג, יוסי טקוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15539-09-19 מדינת ישראל נ' זיסמן
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים,
ע"י עו"ד יעל שרף
נגד

1. אליהו יהודה זיסמן
ע"י ב"כ עו"ד רועי פוליטי
2. אהרון אריה אייזנברג
ע"י ב"כ עו"ד מנחם שטאובר
3. יוסי טקוני
ע"י ב"כ עו"ד יפתח לנדאו

הנאשמים

הכרעת דין

בראשית הדברים אציין, כי אני מזכה את נאשם 1 מעבירה של תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382א(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), שיוחסה לו בכתב האישום, אך מרשיע אותו בעבירה של ניסיון לתקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק וסעיפים 25 ו-26 לחוק.

את נאשמים 2 ו-3 אני מזכה מהמיוחס להם בכתב האישום.

כתב האישום ותשובות הנאשמים

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המתייחס למעשים שנעשו על ידם, לפי הנטען, בשלבים שונים של אירוע מיום 6.04.17 בשכונת "מאה שערים" בירושלים.

2. במסגרת הפעילות, לבש השוטר אלירן אסבג (להלן: "השוטר אלירן") מדי חייל של חטיבת כפיר, נשא עמו נשק ארוך מסוג M-16 והלך ברחובות השכונה. נטען, כי לכל אורך הליכתו של השוטר אלירן בשכונה נקראו לעברו קריאות

עמוד 1

נאצה: "נאצי", "חרד"ק" ועוד. בנוסף, נזרקו לעברו חפצים שונים ביניהם אבנים, פחיות שימורים, ביצים וברזלים. כמו כן, אנשים שונים התקהלו סביבו, ירקו עליו והוא אף הותקף. בשלב זה, נכנסו לשכונה צוותי שיטור על מנת לסייע לשוטרי אלירן, וגם כנגד צוותים אלו נקראו קריאות נאצה ונזרקו חפצים. גם צוותים אלו הותקפו והם נזקקו לחילוץ.

3. נטען, כי בעת שהשוטרי אלירן הלך ברחובות השכונה, ניגש אליו נאשם 1 יחד עם מספר אנשים נוספים שזהותם אינה ידועה, ונאשם 1 דחף את השוטרי אלירן. בגין מעשה זה יוחסה לנאשם 1 עבירה של תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382א(ב)(3) לחוק.

4. בשלב זה, השוטרי עמית דנגו (להלן: "השוטרי עמית") הגיע למקום והבחין באדם בשם שלמה שפיצר (להלן: "שפיצר") מתקרב במהירות לעבר השוטרי אלירן כמי שהולך לתקוף אותו, כאשר השוטרי אלירן עמד עם גבו לכיוונו של שפיצר, ושפיצר צעק לעברו "חרד"ק" ו"נאצי". השוטרי עמית ושוטרי נוסף בשם ירדן דהן (להלן: "השוטרי ירדן") תפסו את שפיצר בטרם הגיע לשוטרי אלירן ועצרו אותו. תוך כדי ביצוע המעצר ניגש נאשם 2 לשוטרי עמית, בעט בחוזקה ברגליו וצעק לעבר השוטרים "נאצים". בגין מעשה זה, יוחסה לנאשם 2 עבירה של תקיפת שוטרי בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 274 לחוק.

5. במקביל לאירועים אלו, השוטרת איה לינדר (להלן: "השוטרת איה") הגיעה למקום והחלה לפנות את הקהל. במהלך פעולתה ירק בפניה נער, שזהותו אינה ידועה. השוטרים איתי מלכא (להלן: "השוטרי איתי") וחן כהן (להלן: "השוטרי חן") שהיו במקום, תפסו את הנער והחלו להוליך אותו לכיוון ניידת שעמדה ברחוב שבטי ישראל מחוץ לשכונת מאה שערים. בשלב מסוים, ניגש נאשם 3 לעבר השוטרים וצעק: "שייקחו את הילד" וקרא לסובבים למנוע מהשוטרים לקחת עמם את הנער. לאחר מכן, נאשם 3 עזב את המקום. ואולם, בחלוף מספר דקות, זיהה השוטרי איתי את נאשם 3, והוא ביחד עם השוטרי חן עצרו את נאשם 3 והובילו אותו לניידת המשטרה. כשהגיעו לניידת הצליח נאשם 3 להשתחרר מהאזיקים וניסה להימלט מהמעצר. בשל מעשה זה, יוחסה לנאשם 3 עבירה של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

הנאשמים כפרו במיוחס להם.

6. נאשם 1 הכחיש כי דחף את השוטרי אלירן או כל שוטרי אחר. לדבריו, הוא נקלע למקום ולא היה שותף לאותו אירוע שנגרם בעטייה של פרובוקציה שביצעה המשטרה.

7. נאשם 2 ציין, כי סיים את עבודתו בחנות מכולת סמוכה, ושם פניו לעבר מקום עבודה נוסף שלו. בדרך הבחין בחייל לבוש מדים הולך ברחוב כשהוא מניף את ידיו לצדדים. בהמשך, הבחין במספר אנשים אשר אחד מהם ריתק לרצפה את שפיצר כאשר פניו של שפיצר היו לכיוון הרצפה ורגלו על ראשו. הנאשם ניגש אל אותו אדם ושאל מדוע הוא מכה את שפיצר, האם הוא שוטרי והאם יש לו תעודה מזהה. זאת שאל, מאחר ואותו אדם היה לבוש בגדים אזרחיים, נשא תיק על גבו וחבש כובע מצחייה על ראשו. אותו אדם השיב לו, כי הוא שוטרי וכי הוא יציג לו תעודה. הוא עזב את המקום והמשיך בדרכו, למקום עבודתו, כשלפתע ניגש אליו השוטרי עמית, אמר לו "עכשיו תראה את התעודה שלי, אל

תנסה לעשות שטויות כי אני אזין אותך" ועצר אותו. הוא שלל שקילל מי מהשוטרים, ולדבריו הקריאות היחידות שנשמעו לעבר השוטר שהתחפש לחייל היו "חרד"ק".

8. נאשם 3 ציין בתשובתו לאישום, כי הוא ירד מביתו לקנות מים מינרליים בחנות הסמוכה לביתו, ונקלע להתקהלות שהייתה מתחת לביתו. הוא נותר במקום מתוך סקרנות, כשלפתע קפצו עליו השוטרים ברחוב הסמוך ועצרו אותו בצורה אלימה כשהם מכים אותו בבטן, בשיניים ובגב. נאשם 3 הוסיף בתשובתו, כי הוא כלל אינו מתנגד לשירות צבאי וכי הוא עצמו היה לוחם בגדוד 12 בחטיבת גולני. הוא אינו נוהג לכנות את חיילי צה"ל בכינויים ואינו משתתף בהתפרעויות.

המסכת הראייתית

עדויות המאשימה

9. המאשימה הצטיידה עם עדויותיהם של חלק מהשוטרים שהיו באירוע. השוטר אלירן, השוטר משה נגוריאן (להלן: "השוטר משה") והשוטר עמית שהעידו על המיוחס לנאשם 1. השוטר עמית העיד גם על המעשה המיוחס לנאשם 2. באשר למעשה המיוחס לנאשם 3, העידו השוטרת איה והשוטרים איתי, חן ומשה וכן השוטר יהונתן בן עדי (להלן: "השוטר יהונתן"). כן העיד סגן ניצב יפתח חורי מפקד זרוע מבצעית בימ"ר ירושלים, שסיפר על הרקע לפעילות המשטרתית באירוע זה, והשוטר אליהו זרקוב, שחקר את נאשם 1, אך לא היה בעדויות אלו כדי לתרום לבירור האשמה. הוגש גם דו"ח פעולה שרשם השוטר דני בלינק (ת/5) ודו"ח פעולה שרשם השוטר ירדן (ת/6), אך גם באלו לא היה כדי לתרום מידע ביחס למעשים המיוחסים למי מהנאשמים. בנוסף, הוגשו הודעות הנאשמים (נאשם 1 - ת/1, נאשם 2 - ת/7, ונאשם 3 - ת/2).

10. השוטר אלירן סיפר, כי מספר דקות לאחר שהוא נכנס לשכונת מאה שערים, כשהוא מחופש לחייל, התגודדו סביבו עשרות, אם לא מאות, אנשים, שפכו עליו מים מהחלונות, זרקו פחיות שימורים וכל מה שעולה על הדעת. בנוסף נקראו לעברו קללות, "נאצי", "חרד"ק" ועוד. בשלב מסוים, התקרבו אליו מספר אנשים והחלו לדחוף אותו. לדבריו, הוא היה בקשר עין רציף עם שני אנשים שדחפו אותו עד שהם נעצרו, האחד - נאשם 1 - על ידי השוטר משה, והאחר על ידי השוטר דני.

11. השוטר משה סיפר גם הוא על הקללות והגידופים כמו גם השלכת חפצים ואוכל על השוטר אלירן שהיה מחופש לחייל. הוא ציין כי בשלב מסוים, אחד המתקהלים ניגש ודחף את החייל (השוטר אלירן), והוא סייע במעצרו. לדבריו, תוך כדי המעצר, אותו אזרח התנגד והיה צורך לעשות שימוש בכוח כדי להשלים את המעצר. הוא ציין, כי הוא היה במרחק של עשרה עד שנים עשר מטרים מהשוטר אלירן ושמר על קשר עין רציף איתו. הוא לא זכר לומר מתי הזדהה כשוטר בפני אותו אזרח שנעצר, אם בניידת או במשרדי החקירות.

12. השוטר עמית סיפר, כי מדובר היה באירוע שלווה בהרבה הפרות סדר, מכות, זריקת אבנים וצעקות. שוטרים רבים נפגעו. לדבריו, הפעולה שבוצעה, הייתה התחפשות של שוטר לחייל, אשר בשעה שהילך ברחובות שכונת מאה

שערים, הוא נתקל בקללות, גידופים, קריאות "נאצי", "תלך מהשכונה" ועוד, שהופנו כנגדו. בנוסף, הושלכו לעברו אבנים, בקבוקים ועוד. בפעילות השתתפו מספר בלשים, כשהוא ושוטרת נוספת, איה, התחפשו לתיירים והתמקמו במרחק מה מהשוטר אלירן. בשלב מסוים, הם הבינו שהם זוהו כשוטרים, החלו לצעוק כלפיהם ולנהוג כלפיהם באלימות, ואז הם החלו בביצוע מעצרים.

13. השוטר עמית הוסיף וסיפר כי זיהה בחור חרדי דוחף את אלירן באגרסיביות, והשוטר משה עצר אותו. לאחר מכן התברר לו כי מדובר בנאשם 1. בשלב זה, הוא זיהה בחור נוסף שהלך בצורה מאיימת לכיוונו של אלירן, תוך כדי שהוא צועק לעברו "נאצי". הוא עצר את אותו אדם יחד עם השוטר ירדן (לאחר מכן התברר כי מדובר בשפיצר). תוך כדי מעצרו של שפיצר, הוא קיבל בעיטה מאדם נוסף, הוא זיהה אותו, אך החליט להמתין עם מעצרו כדי לא לאבד את שפיצר. לדבריו הוא "התביית" על האדם שבעט בו, שמר על קשר עין רציף איתו, ראה היכן הוא נמצא וניגש לעוצרו. מדובר היה בנאשם 2.

14. הוגשה גם הודעתו של השוטר עמית (ת/4), כשנתבקש להגישה במסגרת "הקפאת כלל הזכירה בעבר". ואולם התנאים לקבלת תרשומת של עד על התרחשות שהוא היה עד לה ונרשמה סמוך להתרחשות על ידו או מפיו, תהא קבילה כראיה לתוכנה אם מדובר ברישום כן, אמיתי ומדויק, ואם השתכנע בית המשפט כי טענת העד שאין הוא זוכר את פרטי ההתרחשות הינה טענה כנה ואמיתית (ראו: ע"פ 869/81 שניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169 (1984)). במקרה זה, איני סבור כי ניתן לומר שטענת העד כי אינו זוכר את פרטי האירוע היא טענה כנה ואמיתית. כבר עתה אציין כי עדותו של השוטר עמית לא הותירה רושם מהימן. כך, בעוד שהוא זכר, גם בחלוף ארבע שנים מהאירוע שצבע החולצה שלבש היה אדום (עמ' 19 לפרוטוקול, שורה 2), אולם את הבעיטה של נאשם 2 בו הוא לא זכר, ורק מתוך עיון בהודעתו ידע לומר כי נאשם 2 בעט ברגלו (עמ' 21 לפרוטוקול, שורה 25 ואילך). מה גם, שבסופו של דבר גם אין בהודעה יותר ממה שנאמר על ידי השוטר עמית בעדותו בבית המשפט.

15. השוטרת איה לינדר סיפרה, כי מדובר היה בהתקהלות מאוד גדולה של אנשים שזרקו לעברם כלי זכוכית, פירות, טיטולים משומשים ועוד. היא תיארה כי חשה פחד, והיא אף נפצעה באופן קל בידה. היא הוסיפה וסיפרה כי ילד שנכח באירוע ירק עליה, היא ניסתה לתפוס אותו, והשוטרים חן ואיתי סייעו בידה. הם הובילו את הנער לכיוון הניידת ברח' שבטי ישראל, ולאורך כל הדרך המתקהלים ניסו למשוך את הנער מידיהם, תוך כדי שנזרקו לעברם חפצים. בסופו של דבר, המתקהלים הצליחו לשחרר את הנער מידיהם.

16. השוטרת איה הוסיפה וסיפרה כי בהמשך נסעה בניידת, כמאה מטרים ברח' שבטי ישראל, ואז הבחינה באחד האנשים שנעצרו על ידי השוטרים חן ואיתי כשהוא ניסה לברוח מהם. היא לפתה אותו, נתנה לו מכה בגב והעלתה אותו לניידת. לאחר מכן הבינה כי מדובר בנאשם 3.

17. השוטר איתי סיפר, כי בשלב מסוים של האירוע, השוטרת איה תפסה נער והתקשתה לעצור אותו. הוא והשוטר חן סייעו בידה, כשבדרכם לניידת, כשהם אוחזים בנער, מרחק של כארבע מאות מטרים, מוקפים בעשרות אנשים, השליכו עליהם בקבוקים, שפכו עליהם מים ואף ירקו עליהם והיכו אותם. לדבריו, כמעט נעשה בהם ליניץ', ולבסוף המתקהלים הצליחו למשוך את הנער ולהוציאו מידיהם. בהמשך, כשהגיעו לרח' שבטי ישראל, הוא זיהה את אחד

המתקבלים שניסה להוציא את הנער מידיהם ותקף אותם. בשלב זה הם עצרו אותו. לדבריו, אזרח זה הוא נאשם 3 והוא זיהה אותו בוודאות כאחד מתוך שניים שהיו הדומיננטיים ביותר שהובילו את האנשים שהתקבלו מסביבם. לדבריו, שניים אלו בלטו גם מבחינת המראה שלהם. אחד מהם היה גדול וג'ינג'י, והשני - נאשם 3 - היה כהה יחסית לשאר האנשים, ולבושו היה שונה. כשביקש לפרט אמר שאינו זוכר בדיוק, אבל החליפה שלו הייתה שונה משל האחרים.

18. לדבריו, מהרגע בו הנער חולץ מידיהם ועד לשלב בו זיהה את נאשם 3 חלפו כעשר דקות, אך הוא ידע בוודאות לזהות את נאשם 3 כמי שהיה זה, שעשר דקות קודם לכן, הנהיג את ההתקבלות שהובילה לחילוץ הנער. הוא ושוטרים נוספים ניגשו אליו, וכשהצטלבו מבטיהם, נאשם 3 ניסה להימלט. הם קפצו עליו ועצרו אותו. בחקירתו הנגדית נדרש לכך שעל אף שבמהלך הליכתם עם הנער הם היו מוקפים בעשרות אנשים חרדים, כשמסביב להם בלגאן גדול, צעקות, קללות, השלכת חפצים, ואף היכו אותם, ועל אף שלא שמר קשר עין רציף עם נאשם 3, הוא ידע לזהות אותו בחלופ כעשר דקות. בתשובה, שב השוטר איתי וציין כי מדובר באדם שמאוד בלט, שעמד קרוב אליו וניסה לחלץ את הנער, הוא אף תקף אותו, מבטיהם הצטלבו, ומראהו שונה משאר האנשים. לדבריו, מדובר באדם כהה משאר האנשים, והכובע שלו שונה. הוא הופנה לכך שבהודעתו במשטרה ציין דווקא את הזקן עם שיער השיבה שהיה לנאשם 3 וצבע עורו השחור כסימן היכר, אך חרף זאת הוא שב והדגיש כי הוא זיהה את נאשם 3 כמי שתקף אותו עשר דקות קודם לכן, בוודאות של מאה אחוז.

19. השוטר חן סיפר, כי השוטר איה זיהתה נער שירק עליה, והוא יחד עם השוטר איתי, תפסו את הנער וניסו להוציא אותו מהשכונה ולעצור אותו. הנער התנגד, ומסביב התקבלו אנשים רבים, מאות אנשים לדבריו, שניסו לחטוף את הנער מידיהם. המתקבלים צעקו, קיללו ואף היכו אותם. בנוסף נזרקו לעברם חפצים, פירות, קמח, אגרטלים ועוד. לבסוף הם נאלצו לוותר על מעצר הנער ועזבו את המקום בלעדיו. לאחר מכן, השוטר איתי זיהה את אחד החשודים שתקפו אותם והצביע על אותו אדם. הם ניגשו לעצור אותו, והחשוד ניסה להתנגד.

20. גם השוטר משה העיד על חלק זה של האירוע. הוא סיפר, כי השוטרים איתי וכן ניסו לעצור אזרח נוסף שגם הוא התפרע והשתולל, והוא נרתם לסייע להם בביצוע המעצר. כשנדרש לכך שבהודעתו במשטרה ציין כי סייע לשוטרים איתי וכן להשתלט על עצור שהתנגד למעצר ואף ניסה לתקוף את השוטרים, השיב כי אם ציין זאת, אז כנראה שאותו עצור אכן ניסה לתקוף את השוטרים בזמן המעצר. לדבריו, כאשר שוטר מניח אזיקים על ידי עצור והעצור זז עם ידיו ורגליו, דוחף ובוועט, המשמעות היא שהוא תוקף את השוטר.

21. השוטר יהונתן סיפר, כי במהלך האירוע שמע את השוטר איתי צועק "תעצרו אותו". הוא ניגש לסייע במעצר והבחין באזרח, כשהוא משתולל על הקרקע, והשוטרים מנסים לאזק אותו ואינם מצליחים. גם הוא סייע להם לאחוז בידי, ולבסוף הם אזקו אותו. לאחר זמן קצר הוא שמע שוב קריאה לסייע במעצר מכיוון הניידת, הוא רץ לעבר הניידת והבחין שמתקשים להכניס את נאשם 3 לניידת.

עדויות ההגנה

הנאשמים כולם העידו, ושפיצר התייצב לצדו של נאשם 2.

22. נאשם 1 סיפר, כי היה בדרכו לבית הוראה, כחלק מהכנותיו לחג הפסח, כשלפתע אדם כלשהו תפס אותו מאחור, הפילו לקרקע ואמר לו שהוא עצור. הוא הסתכל על אותו אדם ולא ראה כל סימני זיהוי. הוא נאזק על ידי אותו אדם ונלקח לניידת משטרה, בתוכה הותקף על ידי השוטרים. הוא שלל את דחיפת השוטר אלירן, וטען כי כלל לא הבחין בו.

23. בחקירתו הנגדית סיפר, כי השלים את חציית כל ההתקהלות, ובוודאי עבר את מרכזת, כשלא ידע כלל בגין מה ההתקהלות. זאת הבין רק בשלב מאוחר יותר, מדברי השוטרים, מיד כשנעצר על ידם או מאוחר יותר בניידת.

24. נאשם 2 סיפר, כי עבר דרך רח' מאה שערים, כשלפתע הבחין בשוטר עמית יושב על בחור. באותו שלב הוא לא ידע כי מדובר בשוטר שכן הוא היה לבוש בגדים אזרחיים. הוא ניגש אליו ושאל אותו אם יש לו תעודת שוטר, והאם הוא שוטר. השוטר עמית השיב לו בחיוב ואמר לו כי יראה לו את תעודת השוטר. הוא שלל כי תקף את השוטר עמית או שהיה מגע כלשהו ביניהם בשלב זה. הוא המשיך בדרכו לעבודתו, כשהשוטר עמית המשיך לשבת על אותו בחור, ששמו שפיצר. לאחר שעבר כחמישים מטרים, ניגש אליו השוטר עמית ואמר לו "הנה, אני מראה לך תעודת שוטר, אל תעשה שטויות, אם לא, אני אזיין אותך". בשלב זה, השוטר עמית עצר אותו והושיב אותו על המדרכה ליד שאר העצורים. משם הוא נלקח לניידת, שם התנהגו אליו ואל עצורים נוספים באלימות.

25. שפיצר התייצב לעדות לצדו של נאשם 2. הוא סיפר, כי יצא מבית סבו לכיוון מאה שערים כשהבחין בהמולה ברחוב של אנשים רבים מסביב לחייל. לפתע, הוא מצא את עצמו על הקרקע כשאדם כלשהו, שבדיעבד התברר לו שמדובר בשוטר (הוא השוטר עמית) יושב עליו. הוא שאל אותו לרצונו, אך השוטר לא ענה לו. מספר אנשים נגשו אל השוטר ושאלו אותו לפשר מעשיו, אך הוא לא השיב. מספר אנשים, ביניהם הבחין גם בנאשם 2, ביקשו מהשוטר עמית בצורה יפה להזדהות כשוטר, מאחר והוא לא היה לבוש מדי משטרה, אך הוא סרב. השוטר המשיך לשבת עליו וחנק אותו באמצעות רגלו. בעדותו, שלל שפיצר כי ביקש לדחוף את החייל וציין כי ידיו היו עמוסות בדברים. לדבריו, נאשם 2 לא בעט בשוטר עמית והוא גם עמד רחוק ממנו באופן שהוא לא יכול היה לבעוט בו.

26. נאשם 3 סיפר, כי ירד מביתו לקנות "שישייה של מים" בחנות. מיד כשהגיע לרחוב, הבחין בהתקהלות של מאות אנשים. הוא הבחין בנער שנסחב על ידי השוטרים לאורך רח' מאה שערים, כשהאנשים מסביב משליכים דברים לעבר השוטרים וצועקים, באופן שהיה ממש "תוהו ובוהו". הוא המשיך עם הקהל, מתוך סקרנות, עד שהשוטרים עצבו את הנער. הוא שלל כי צעק לעבר השוטרים. כשהופנה להודעתו במשטרה (ת/3) שם הודה כי צעק "חיילים צאו החוצה" ואף הביע צער על כך, השיב כי יכול להיות שאמר להם לצאת, אבל לא עשה דבר מעבר לזה.

27. נאשם 3 הוסיף וסיפר, כי גם בשלב זה, לאחר שהם עצבו את הנער, הוא המשיך ללכת עם השוטרים עוד כמה-מאתיים מטרים, ואז אחד השוטרים הסתכל עליו, רדף אחריו, קפץ עליו, השליך אותו לקרקע, ועשרה שוטרים נוספים עטו עליו, כשהוא בקושי יכול היה לנשום. הוא ניסה להשתחרר ולא הצליח, והמשיך לספוג מכות ובעיטות. הוא נאזק והושלך לתוך הניידת. הוא שלל כי השתחרר מהאזיקים.

דין והכרעה

תחילה לנאשם 1.

28. הנה כי כן, בכל הנוגע למעשה המיוחס לנאשם 1 עומדת עדותו של השוטר אלירן אשר העיד כי היה בקשר עין רציף עם שני האנשים שדחפו אותו עד למעצרם. אחד מהם היה נאשם 1 שנעצר על ידי השוטר משה. לצדה של עדות זו, עומדת עדותו של השוטר משה, אשר העיד כי שמר על קשר עין רציף עם נאשם 1 מהרגע בו זה דחף את השוטר אלירן ועד למעצרו. התמונות שהוגשו אינן מתעדות את האנשים שהתקהלו סביב השוטר אלירן ("החייל") עובר למעצרו, ולא ניתן אפוא לקבוע כי הייתה סביבו צפיפות כזו גדולה, באופן שלא ניתן היה לראות אותו ממרחק של כעשרה מטרים ולשמור על קשר עין רציף עם מי שנצפה דוחף אותו. לא מצאתי טעם או סיבה להטיל דופי בעדויות שוטרים אלו, אשר העידו את שראו בעיניהם.

29. לצד זאת, קשה לתת משקל לעדותו של הנאשם, אשר טען כי עבר את ההתקהלות כולה של מאות אנשים ולא ידע כלל על מה ולמה התקהלו האנשים. זאת, שעה שכלל השוטרים העידו, ולמעשה לא הייתה מחלוקת של ממש על כך, כי מדובר היה באירוע משמעותי, שכלל למצער צעקות רמות כנגד "החייל" שהילך ברחובות השכונה. האפשרות כי נאשם 1 לא הבחין במתרחש ולא ידע במה מדובר, אינה סבירה, ונדמה כי היא נועדה אך כדי להרחיק את עצמו מהאירוע. בכך יש כדי לחזק את עדויות השוטרים, שכאמור, לא מצאתי בהן כל דופי ואני מאמץ. בניגוד לטענת ב"כ נאשם 1, איני רואה הבדל בין גרסאות השוטרים, בכך שאחד מהשוטרים ראה את הדחיפה לכיוון החזה של השוטר אלירן והאחר ראה את תנועת ידיו של נאשם 1 לכיוון כתפיו.

מכאן, כי הוכח שנאשם 1 ביצע את המיוחס לו, לאמור דחף את השוטר אלירן.

30. לצד זאת אציין כי העבירה שיוחסה לנאשם 1 הינה תקיפה של עובד ציבור בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382א(ב)(3) שעניינה תקיפה בצוותא של יותר משני אנשים. ואולם, לא הוכח כי התקיפה של נאשם 1 נעשתה "בצוותא" עם אדם נוסף. למעשה, לא נטען דבר בעניין זה בסיכומים, ולמעשה גם במסגרת ההוכחות לא הובאה כל ראיה, ולא נשאלה כל שאלה, שהיה בה כדי ללמד על חבירתם של הנאשמים לביצוע בצוותא של מעשי החבלה. אכן, ההלכה היא כי גם שותפות ספונטנית יכולה, בנסיבות מסוימות, להיחשב לביצוע בצוותא (ע"פ 4693/01 **מדינת ישראל נ' בביזאיב**, פ"ד נו(5) 580 (2002)). ואולם, כאמור, נאשם 1 לא נשאל כל שאלה בעניין זה, ואיני סבור כי הונחה תשתית המלמדת על חבירה יחדיו לביצוע עבירה משותפת מתוך מחשבה פלילית זהה.

31. בנוסף, משאין מחלוקת כי לא היה מדובר בחייל, כי אם במי שהתחפש לחייל, לא ניתן לייחס לנאשם 1 עבירה של תקיפה של עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק, כי אם עבירה של ניסיון לתקיפה של עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק, בהתאם להוראות סעיפים 25 ו-26 לחוק, הקובעים כי עבירת ניסיון מתקיימת גם כאשר "עשיית העבירה לא הייתה אפשרית מחמת מצב דברים שהמנסה לא היה מודע לו או טעה לגביו", שכן נאשם 1 סבר בהכרח כי מדובר בחייל מאחר והוא לבש מדים. מאידך, העובדה כי מדובר היה בשוטר אין בה לשנות דבר, שכן לעובדה זו נאשם 1 כלל לא היה מודע. אכן, השאלה האם כדילבססה הרשעה בעבירת ניסיון לבצע את העבירה

המלאהשיוחסהלנאשםבכתבהאישוםישצורךלהיזקק לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מוטלתבספק (ראו: ע"פ 7725/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסםבנו, 24.01.13), אך השוו: ע"פ 766/07 כהן נ' מדינת ישראל (פורסםבנו, 19.11.07; ע"פ 4503/99 אפרים נ' מדינת ישראל (פורסםבנו, 05.04.01)). ואולםכך או כך, במקרהזה,ניתנהלנאשם 1 הזדמנותלהתגונןבפניאשמהזו.

32. בשולי הדברים אציין כי לא מצאתי ממש בטענה כי סעיף 518 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955 אוסר על מי שאינו חייל להתחזות לחייל בדרך של לבישת מדים הנראים כמדי צבא, ואסור היה לשוטור אלירן להתחפש לחייל במסגרת המבצע המשטרתי, ובכל מקרה אין בכך כדי לסייע לנאשם 1 ולהביא לזיכויו מעבירת התקיפה ומהניסיון לתקוף חייל.

באשר לנאשם 2.

33. כנגד נאשם 2 עומדת רק עדותו של השוטור עמית, אשר העיד כי בשעה שהיה עסוק במעצרו של שפיצר, נאשם 2 בעט בו והפריע להשלמת מעצרו של שפיצר. עדותו של שוטור זה, לא הותירה רושם מהימן, והיה ניכר כי הוא עוין את כלל הציבור שהנאשמים משתייכים אליו. יש צדק של ממש בדברי הסניגורים כי דבריו ש"מדובר על אנשים קיצוניים שזאת העבודה שלהם ומזה הם מתפרנסים, מקבלים על זה כסף כדי לעשות את הבלגאן הזה, עם שטיבלים או איך שלא קוראים לזה, שמי שעושה בלגאן יקבל על זה כסף" (עמ' 21 לפרוטוקול, שורה 2). בהמשך, כשהוצג לו סרטון המתעד את מעצרו של שפיצר, הוא הגיב: "זה סרטון שלכם, מה שאתם קיבלתם. אתם אוהבים לחתוך שם מקטעים. אני מוכן להביא לבית המשפט שטיבלים שאנשים מקבלים, כסף, מה יעשו. הם יכולים להגיד את זה, הם פה. אנחנו לא ממצאים פה" (עמ' 24 לפרוטוקול, שורה 16). דברים אלו, שנאמרו ללא ביסוס כלשהו, לצד החומרה שיש בהם כשהם נשמעים מפי שוטור, יש בהם כדי לקעקע את מהימנות גרסתו (מטעם זה גם אני סבור כי יש מקום להתבסס על גרסתו בכל הנוגע לנאשם 1). לצד זאת, הן מהתמונות שהוצגו (נ/1, נ/2 ו-נ/3) והן ממכלול העדויות אודות האירוע, קשה לקבל כי השוטור עמית יכול היה לשמור על קשר עין רציף עם מי שלטענתו בעט בו. כאמור, העובדה כי נאשם 2 זכר במהלך עדותו שניתנה בחלוף ארבע שנים מהאירוע מה היה צבע החולצה שלבש באירוע אך לא זכר את הבעיטה של נאשם 2 בו, מטילה אף היא ספק במהימנות גרסתו.

34. עדותו של שפיצר כי נאשם 2 לא בעט כלל בשוטור עמית וכי נאשם 2 עמד רחוק מהשוטור עמית, מחזקת ספק זה במהימנות גרסתו של השוטור עמית. אני סבור כי יש ממש בניסיון להטיל ספק בעדותו של שפיצר. אמנם שפיצר שכב על הקרקע כשרגלו של השוטור עמית מונחת עליו, ואולם מהתמונה (נ/1) עולה כי הוא שכב באופן שפניו היו לכיוון ממנו הגיע נאשם 2. העובדה כי הוא לא הזכיר את השיחה בין נאשם 2 לשוטור עמית בהודעתו במשטרה (ת/7), אינה מלמדת דבר, שכן הוא לא נשאל על כך ולא ידע כי יש טענות כלשהן כלפי נאשם 2. אדרבה, גרסת השוטור עמית כי הבחין בנאשם 2 מתקרב אליו כשהוא עסוק במעצרו של שפיצר, ומצליח לזהותו בתוך המון האדם במאת האחוזים, היא הגרסה הבעייתית.

35. נאשם 2 אכן אישר כי הייתה לו אינטראקציה עם השוטור עמית. ואולם בניגוד לטענת ב"כ המאשימה אני סבור

כי יש בכך כדי לתמוך בגרסת השוטר עמית. נאשם 2 ציין כי התקרב אל השוטר עמית, שאין מחלוקת כי לא היה מזוהה כשוטר, וביקש ממנו להזדהות בפניו. בכך אין כדי לתמוך בגרסה של השוטר עמית כי נאשם 2 בעט בו. אדרבה, ההנחה היא כי לו נאשם 2 היה בועט בשוטר עמית הוא היה נס מפניו, ואולם השוטר עמית עצמו ציין בהודעתו (ת/4) כי נאשם 2 המשיך בדרכו והחל להתרחק ממנו (שורות 20 ו-36 להודעה), מה שיש בו כדי לתמוך דווקא בגרסת נאשם 2, כי רק לאחר שהתרחק מהמקום, ניגש אליו השוטר עמית וביקש לעוצרו. העובדה שנאשם 2 הפנה את החוקר למצלמות שהיו מותקנות במקום (עמ' 65 להודעתו - ת/4), מחזקת את המסקנה כי הוא ידע היטב שלא יראו אותו בתמונות בועט בשוטר עמית.

נוכח כל האמור, אני סבור כי לא הורם הנטל להוכיח, ודאי לא ברמה הנדרשת בהליך פלילי, את המיוחס לנאשם 2.

36. יתרה מזאת. במקרה זה, המחלוקת בין השוטר עמית לנאשם היא קוטבית. השוטר עמית טען כי נאשם 2 הוא זה שתקף אותו, בעוד שנאשם 2 טען כי המעשים המיוחסים לו לא נעשו על ידו. באופן טבעי, משהראיות מסתכמות בעדויות הצדדים, כל צד טוען לגרסתו ולבית המשפט אין מנוס אלא מלהכריע בין גרסאות אלו. ואולם, במקרה זה, למצער בכל הנוגע לנאשם 2 האירוע היה במקום שאין מחלוקת כי הוא מרושת על ידי מצלמה המותקנת במקום (מה שאין כן לגבי המעשים המיוחסים לנאשמים 1 ו-3). נאשם 2 אף טען זאת בפני השוטר שחקר אותו במהלך חקירתו, וכפי שגם עולה מהתמונה (נ/5). לא הוצגה בפני כל ראייה המלמדת על כך שהמטרה נקטה בפעולה כלשהי להשיג את הצילומים מאותה מצלמה.

37. ויודגש. אין מדובר בפעולות חקירה, דוגמת נטילת מעתקים לבחינת טביעות אצבע או דגימות לבחינת ד.נ.א או חיפוש אחר מצלמות באזור - ראיות שספק קיימות ספק אינן קיימות, ואם קיימות - ספק אם יהיה בהם כדי לסייע בחקר האמת ובהכרעה במחלוקת העובדתית. במקרה זה, מדובר בצילומים שהיו קיימים, ולמרות זאת, לא נעשה דבר להביאם. מושכלותיסודיהן, כימטרותהשלחקירההנעשיתעלדירשותחוקרת,האמונהעל חקירת מעשי עבירה, היא מציאת ראיות לחשיפת האמת. ביןאםאמתזועשויהלהוביללזיכוי של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2) 466, 472 (1981)). המשטרה, במקרה זה, היא זו שמחובתה וביכולתה היה לפעוללאיסוף ראיותלאישושהחשד בדבר ביצוע העבירה אולהפרכתו. מלאכה זו אינהיכוללהתבצעעל ידי מי שבסופו של יום יואשם בביצוע אותה עבירה. לכן, כלאימתשבמסגרתהליחקירה תקין, בו נסיבות החקירה חייבו ביצוע פעולות מסוימות על ידי הרשות החוקרת והיא לא ביצעה אותם ולא הניחה הסבר מניח את הדעת לאי ביצוע, יש להניח את ההנחה העובדתית הטובה ביותר לנאשם, היינו, שאילו בוצעו הבדיקות, היו תוצאותיהן מלמדות על חפותו (ראו: ת"פ (מחוזי-ים) 2029/06 מדינת ישראל נ' ראובנס (פורסם בנבו, 19.03.07); יעקבקדמי, על הראיות, מהדורתשס"ד, חלקשלישי, עמ' 1589).

38. אכן, עובדתקיומושלמחדלחקירהאין בה, כשלעצמה, להביאליזכוינאשם, בכלמקרה. כאשר נטעןלמחדלחקירהשלמשטרהאורהרשותהחוקרת, על בית המשפט לבחון, האם אכן נפלו בחקירה פגמים, או שלאנעשופעולותנחוצותמהותיות, שלוהיונעשותהיכולותלקדם את החקירה ולהציגאתהתמונההמלאה. בשלב שני, במידהונמצאכאיןאירעומחדלים בחקירה, על בית המשפט לשאולאתעצמוהאםהמחדליםשנתגלוכהחמוריםעדשיש

לחשוש כי

קופחה הגנתו של הנאשם באופן המקשה עליו להתמודד עם חומרה ראיות נגדו ולהוכיח את גרסתו שלו. שאלת הנפקות של מחדל לחקירה תוכרע בהתאם לנסיבות המקרה, תוך בחינת השאלה אם יש בתשתית הראייתית אשר הונחה לפתח חשולבית המשפט כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו במידה הנדרשת בפלילים (ע"פ 1072/15 שייניס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.11.15); ע"פ 2404/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.09.09)). הבחינה תעשה לא רק לכל מחדל כשהוא עצמו, אלא גם למשמעותו בתוך מכלול הראיות (ראו: ע"פ 4906/09).

אלנברי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.01.10); ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.05.06).

39. במקרה זה, מדובר במחדל ממשי, שמנע מבית המשפט ראייה אובייקטיבית אודות מה שהתרחש במקום. המשטרה לא נתנה הסבר כלשהו למחדל זה, שאפשר שלו לא היה מתקיים, הייתה עומדת בפני בית המשפט ראייה שבכוחה היה לזכות את נאשם 2.

40. כאמור, לצד חומרת המחדל, והמשמעות שיש לייחס לו, ניצבת עדות השוטר עמית, שלדעתי, כאמור, ממילא אינה מאפשרת לבסס הרשעה, ודאי לא ברמה הנדרשת במשפט פלילי.

41. בהערת אגב יצוין, כי העובדה שבפעילות מעין זו, אשר בוודאי לא נועדה כדי לעורר פרובוקציה, כי אם למנוע תופעה מכוערת זו של הפניית אלימות מילולית ופיסית לעבר חיילים באמצעות השגת ראיות כנגד אלו שפועלים באופן שכזה והעמדתם לדין, כפי שצינו השוטרים בעדויותיהם - לא צוידו השוטרים במצלמות, מעוררת תמיהה של ממש. יש ממש בטענת הסניגורים כי הדבר משול ליציאה לקרב ללא נשק. הלא, איסוף הראיות הוא תכלית הפעילות, ועל כן אי צידם במצלמות מלמד כי מתחילה הייתה כוונה שלא לתעד את האירוע, ולאפשר הבאת ראיות בדמות עדויותיהם של השוטרים בלבד, מתוך הנחה שיהיה די בעדויותיהם כדי להעדיף על פני עדויות אלו שיעצרו על ידם.

התוצאה היא אפוא, כי יש לזכות את נאשם 2 מהמיוחס לו בכתב האישום.

ובאשר לנאשם 3.

42. לנאשם זה, יוחסה עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הן בשל קריאותיו לשוטרים ולסובבים אותם לשחרר את הנער והן בשל השתחררותו מהאזיקים לאחר מעצרו. למעשה, נאשם 3 הודה - לאחר שתחילה כפר בכך בעדותו (עמ' 113 לפרוטוקול, שורה 1) - כי מחה כנגד גרירתו של הנער וצעק לעבר השוטרים "חיילים, צאו החוצה" (שם, שורה 9), כפי שגם מסר בחקירתו לאחר האירוע (ת/3). ואולם, איני סבור כי נכון לראות במעשים אלו, המסתכמים, כך לפי כתב האישום, בקריאות בלבד, מעשים של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. מעבר לכך, איש מהשוטרים לא ייחס בעדותו לנאשם 3 את המילים המיוחסות לו בכתב האישום.

43. אכן, השוטרים ייחסו לנאשם 3 גם מעשים של משיכת הנער מידיהם ואף תקיפת השוטר איתי. ואולם, לא זו בלבד שמעשים אלו לא ייחסו לנאשם 3 בכתב האישום, אלא שספק בעיני אם ניתן לסמוך על זיהויו של השוטר איתי את נאשם 3 כמי שנקט באלימות כלפיו. כאמור, אין מחלוקת כי השוטר איתי לא שמר על קשר עין רציף עם נאשם 3 מאז שחרור הנער ועד למעצרו של נאשם 3 כעבור כעשר דקות, בריחוק מקום.

44. איני מטיל ספק במהימנותו של השוטר איתי. ואולם, הקביעה כי מדובר בעד מהימן שאינו חפץ להטעות את בית המשפט אין בה די, וגם אם מדובר בעד מהימן הבטוח בזיהויו, יש לבחון במנותק משאלת מהימנות העד, את מהימנות הזיהוי, היינו האם ניתן לסמוך על זיהוי החשוד על ידי העד, אם לאו, וזאת על מנת להימנע מטעויות אפשרויות ביחס לזיהוי (ראו: ע"פ 2098/08 **פרעוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.12.11); ע"פ 4524/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.06.13). יש לשים לב שקיימת אפשרות של טעות בזיהוי ברובד האובייקטיבי גם כאשר המזהה משוכנע באמיתות הזיהוי, ובית המשפט ציין בעבר כי "הכל מסכימים כי זיהויו של אדם הוא מקור לא אכזב של טעויות... והרשעתו של אדם על פי זיהויו בלבד היא דין קשה" (ע"פ 6508/02 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.02.03)).

45. מטעם זה קיימת חשיבות גבוהה לשמירה על קשר עין מרגע זיהוי מי שחשוד בביצוע עבירה ועד למעצרו. על אחת כמה וכמה, כאשר השוטרים מצויים לדבריהם תחת אלימות רבה שכללה השלכת חפצים עליהם (אבנים, אגרטים, חיתולים, דברי מאכל), הכאתם, וכשהם עסוקים בהובלת הנער אל מחוץ לשכונה. ועל אחת כמה וכמה, מקום בו מדובר במאות אנשים הדומים אלו אלו במראה שלהם, כולם לובשים חולצה לבנה שמעליה חליפה שחורה, גם אם מסוגים רבים, מכנסיים שחורות, כובעים שחורים גם אם מסוגים שונים, ורבים מהם בעלי זקנים.

46. השוטר איתי אמנם טען כי הוא בטוח בזיהויו, ושמדובר באדם עם תווי פנים מיוחדים שלבש חליפה וכובע שונים משל שאר המתקהלים. אולם דווקא הסימנים שנתן לזיהויו של מי שזיהה כמי שהפריע לו במעצר הנער, אינם תואמים את דמותו של נאשם 3. השוטר איתי זיהה את מי שהפריע להם במעצר הנער ותקף אותם ככהה עור, ומיד לאחר האירוע אף טען כי מדובר במי שיש לו זקן עם שערות שיבה, כששני תיאורים אלו אינם עולים בקנה אחד עם תיאורו של נאשם 3. ברי, כי הטענה שמדובר היה בחליפה וכובע שונים משל שאר המתקהלים אינה יכולה לעמוד. הדבר ידוע כי בקהילות חרדיות שונות נוהגים ללכת עם חליפה שונה ועם כובע שונה, ואולם בכל קהילה וקהילה יש מאות אנשים שלובשים חליפה וחובשים כובע מאותו הסוג. העובדה כי נאשם 3 אישר כי נכח במהלך מעצרו של הנער ולאחר מכן נכח בקרבת הניידת, אינה יכולה להוביל למסקנה אחרת.

47. בנסיבות אלו אני סבור כי אין די בזיהוי, ודאי לא ברמה הנדרשת לשם הרשעה בפלילים. יפים למקרה זה דברי בית המשפט העליון בעניין **פלוני** הנזכר (ע"פ 6508/02): "כאשר הגבול בין הרשעתו של אדם לבין חפותו דק ומטושטש כל כך וכאשר אנו עומדים נוכח הסכנה שבהרשעת אדם חף משפע על פי זיהויו של קרבן העבירה לבדו, די בספיקות ובתהיות כאלה כדי שהזיהוי לא יוכל לשמש בסיס להרשעה".

48. גם יש לזכור, כי לפי טענות השוטרים עצמם, מתקהלים רבים ניסו למשוך מידי השוטרים את הנער, דחפו אותם, היכו אותם (כך למשל, השוטרת איה בדו"ח הפעולה שלה - נ/4). כאמור, מעשים אלו לא ייחסו לנאשם 3, ולכן קיימת בעייה לטעון כי דווקא הוא היה הדומיננטי מבין המתקהלים.

49. כך או כך, כאמור, הדיבורים שיוחסו לנאשם 3 בכתב האישום לא זכו לאישוש מעדויות השוטרים ואיני סבור כי מדובר במילים המהוות עבירה בנסיבות אלו; והמעשים שיוחסו לנאשם 3 בעדויות השוטרים לא יוחסו לו בכתב האישום, וממילא איני סבור כי ניתן לסמוך על זיהוי השוטר איתי בעניין זה.

50. בכל הנוגע לניסיונותיו של נאשם 3 למנוע את מעצרו, ניסיונות העולות מעדויותיהם של השוטרים איתי, חן, יונתן ואיה. איני מוצא מקום להטיל ספק בעדויות אלו, שלא נשללו, ודאי לא באופן מפורש, על ידי נאשם 3. השוטר חן העיד כי נאשם 3 ניסה להתנגד למעצרו. השוטר משה העיד כי נאשם 3 התפרע בשעה שהשוטרים איתי וכן ניסו לעוצרו. גם השוטרת איה העידה כי הבחינה בנאשם 3 מנסה לברוח מהשוטרים איתי וכן. והשוטר יהונתן סיפר גם הוא כי הבחין בקושי של השוטרים להכניס את נאשם 3 לניידת המשטרה. ואולם, גם דבר מכל זה לא יוחס לנאשם בכתב האישום. כל שיוחס לו בחלק זה של האירוע הוא השתחררות מהאזיקים, פעולה שאף לא אחד מהשוטרים יכול היה לתת הסבר מניח את הדעת להיתכנותה.

51. **סופו של יום אפוא, וכאמור בפתיחה, אני מזכה את נאשם 1 מעבירה של תקיפה של עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק, אך מרשיע אותו בגין דחיפתו של השוטר אלירן בעבירה של ניסיון לתקיפה של עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק וסעיפים 25 ו-26 לחוק. את נאשמים 2 ו-3 אני מזכה מהמיוחס להם בכתב האישום.**

זכות ערעור בכל הנוגע לנאשמים 2 ו-3 בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשפ"א, 27 מאי 2021, במעמד המתייצבים.